

X

PORSbladet

ORGAN FOR IDRETTSFØRENINGEN PORS

Nr. 1

Januar 1949

4. årgang

„Dors-merket“

Har noen sett noe mer iøynefallende når en staut «Pors»-ungdom går forbi deg og «Pors»-merket lyser mot deg i den vakre gull-innfulte blafarve? Da kom jeg til å tenke på en artikkel jeg engang leste i organet «Norsk Idrett», hva merket symboliserer.

Vi har et merkelig gammelt skrift som heter Kongespeilet. Det er forfattet i siste halvdel av 13. arhundrede. Skriftet er laget som en samtale mellom far og sønn. Faren forteller sønnen om det en ung mann bør vite, før han drar ut på livets og skjebnens veier. Sønnen ber så faren om å si hvorledes han skal forholde seg. Faren gir ham da råd som er særegnet for den tid, men også råd av den art at de har evig gyldighet. Han formaner sønnen å holde sin kropp ren, velge sine klær og venner med omhu. Han må venne seg til å holde hodet støtt og kroppen rank når han går, og han gir ham gode råd for høvisk tale og opptreden blant standspersoner og likemenn. Først og fremst gjelder det at du aldri lar din hu være uten Guds frykt, og elsk Gud framfor alt, dernest god oppførsel. Søk å være blid, rettferdig og beskjeden i alle deler. Husk alltid ditt endelige, og vakt deg omhyggelig for alle laster. Husk at mungen en lever bare en kort stund, mens hans rykte lever lenge etter ham, og meget kommer an på hvorledes ens ettermæle er. Noen blir navnkundige av gode gjerninger, og disse og deres heder lever etter dem, om de selv dør. Andre blir derimot navnkundige av onde gjerninger, og de bærer deres skam allerede i levende live så vel som etter døden.

De fleste hører dog til den store hopen

som faller av som kveget, uten at man hører hverken ondt eller godt om dem, men vær sikker at dette er ikke menneskets bestemmelse. Enhver skal derfor så lenge han er i live, se til å utføre bedrifter som gjør at han, når han dør, alltid blir omtalt med ros. Vakt deg vel for å bære kappen på begge skuldre, i vennskap med tvende hovdinge, det gjør kun svake menn. Elsk hovdingen din uten svik, så lenge du tjener ham, og slutt ingen forbindelse med uvennene hans, hvis du vil være en hedersmann. Til slutt sier han: Hovdingens menn skal, enten de sitter sammen eller er i følge med hovdingen, eller alle går ut i følge, går ut for å fornøye seg, vær stillferdig, ordentlig i oppførsel, tale pent og vakte seg for uanstendig snakk, ti på dem hviler alles øyne. — Med disse ord er det faren sender sin sønn ut i livet og han vigslar ham til død med et handtrykk og skulderslag som gir uttrykk for tillit og kjærlighet.

Slik ser jeg vårt emblem!

Og så bytter vi ordene «Hovdingens menn!» i siste sitat med «Idrettens menn!» og tar lærdom av kongespeilets evigunge visdom!

La vårt merke minne oss om dem!

W. L.

Ekspropriasjonen

gikk igjennom også i 2. runde i Solum herredsstyre og det er å håpe at saken nå vil skyte fart, slik at vi muligens kan bruke området til den forberedende utetrening allerede fra våren av.

—en.

En Nestor overtar fullriggeren „Pors”

I det kommuniqué som er sendt ut av styret i A/S «Pors» meddeles bl. a. at selskapet har ansatt ny disponent for året 1949 idet herr H. Realfsen overtok denne stilling på siste generalforsamling.

Som kjent har herr Realfsen gjennom alle år hatt en spesiell forkjærlighet for denne skuta (han var jo selv forhyret den gang den var ny) og da den absolutt har hatt en tilbøyelighet til å seile bedre og bedre for hvert år, og fraktene fremdeles viser en stigende tendens, har herr Realfsen nå funnet tiden inne til å tre frem som direkte interessent i dette omfattende foretagende.

Ved besiktigelsen uttalte han at de store forandringer som var foretatt, gjorde at han nesten ikke kjente skuta igjen fra den gang han seilte der ombord som førstereisgutt. Dette kan meget godt forstås, da de som hittil har stått for ledelsen av selskapet har vist både tiltakslust og evne til å klare vanskene når de meldte seg. Resultatet er derfor blitt at når herr Realfsen nå overtar roret, skulle det bare være å holde stø kurs, selvom det nok er blitt flere skjær i sjøen siden den gang han manøvrerte.

En vil derfor ønske ham lykke til på ferden, og bare uttale håpet om at når status skal gjøres opp, vil det vise seg at selskapet er ytterligere konsolidert og at aksjonærene fremdeles vil ha den samme grunnfestede tillit til dets stabilitet.

Veritas.

Bandygruppa er tradisjonen tro!

Mens vi andre høstet juletreet, har bandygruppa benyttet tiden til å høste et nytt kretsmeisterskap idet B-laget seiret over Storm i den utsatte finalekampen med hele 9—3. Gruppa hadde samme helgen hele 4 lag i aktivitet og resultatet ble 3 seire og én uavgjort. Stort bedre kan det jo ikke gjøres, og det skulle til fulle vise den bredde som denne gruppa rår over.

Mr. Naught.

Tippen.

Det tippes på Vesja. Gamle og unge, fedre og barn, aktive sportsmenn og de som pleier dem, alle pønser de ut sine hemmelige systemer som skal sikre dem høyeste odds i dette norske Klondyke som tippingen er blitt. Det tippes på «hjørnet», i forretninger, på kontorer, på kjøkkenbenken, ja selv borte på «Kjenna» og i Klyvebekken, tippes det. Riktignok er det ikke her tale om noen slags gullfeber, og selvom det ikke gir odds, så gir det iallfall løfter om en renere bydel. Men det er ikke så mange som har tid til å tippe søppel når man kan tippe seriekamper med stor fortjeneste.

Selv i den ellers så trivielle strømpestriking kan man hos husmødre og forlovede registrere et slags tippesystem. Jeg hørte i allfall selv min strømpeleverandør nylig telle noe sant som fire rett og fire vrang. Aha, tenkte jeg. Hvor mange uavgjorte? «Vrangbord», var det prosaiske svar. Jeg følger ikke så rart med i tippingen, men jeg vet at det er noe som er uavgjort. Det er alltid noe uavgjort her i verden, og det tar tid til å avgjøre det. Ikke alle strider er så forte å avgjøre som en fotballkamp. Den er sympatisk således, men bak de politiske strider såvel som fotballstridene står nu de forventningsfulle profittjegere og venter sine gullrush, og dommeren er ikke lenger bare pointpartnernes skjebnegud, han har også blitt iført fugl foniks' skikkelse og drysser sine gullepler etter sin egen floyte. Således er visstnok en dommer blitt beskyldt for å ha avskåret sin venn fra en formue bare ved å domme et lille straffspark. Finnes der ikke en paragraf som kan domme slike dommere for ran? Eller sett at dommeren trang nettopp dette straffspark for å få sin egen kuppong å jour? Hvem har sikkerhet for noe?

Jeg vet ikke, for jeg følger som sagt ikke med på det, men jeg forsøker etter beste evne å følge med på kjøttkortene. Der er det som oftest helgardering, det vil si, slakteren har både låst dør og nedrullede gardiner, en meget effektiv sådan. Han tipper kanskje. Jeg forsøkte også å tippe, nemlig på resultatet av hans eneste arbeidsdag i forrige måned, en mandag i 17de tippeuke. Det nevnte resultat var noen pølses jeg skulle overlistes med til middag. Jeg tippet vannrotte. — «Stut!» svarte overlisteren. «Aldri verden», repliserte jeg, og tenkte på pølsene. Det ble konstatert hval. «Apropos, hval —

Fortsettelse side 7

Under redaksjon av en komité.
Abonnement kr. 5.— pr. år.
Løssalg kr. 0.50 pr. stk.

Avisa vår.

Når avisa vår i 1949 vil komme ut under redaksjon av en komité på 3 medlemmer, skyldes ikke dette at et lyst hode har funnet ut at det er bedre å ha 3 til å skrive avisa enn den stakkars enslige redaktøren, men utelukkende at en vil forsøke å fordele det forskjellige arbeid som utgivelsen av avisa fører med seg. Nå, som før, gjelder altså den gyldne regel at det er medlemmene som i grunn skal sørge for stoffet. Hvis det skulle ha hersket noen tvil om dette, håper vi at denne misforståelsen nå er ute av verden.

Red.-komitéen.

Og så til verket!

Et nytt år er begynt, og med det følger nye oppgaver som du og jeg må forsøke å løse på beste måte, hvis foreningen vår skal kunne fortsette marsjen framover mot stadig høyere mål og bedre resultater. «Stillstand er tilbakegang» er det noe som heter, og for å unngå dette er det kanskje nødvendig at vi føyer oss enda lengre enn tilfelle har vært hittil. Nå vil du kanskje innvende at arbeidet med idretten tar altfor meget av din egen fritid og at resultatene ikke står i noe forhold til det arbeid du og andre har nedlagt. Når du får slike tanker, tror jeg det kan være heldig å minnes alle de gangene du har følt glede og stolthet over vel utført arbeid for foreningen din, og den særegne, kriblende følelsen som besetter deg når «Pors»-navnet blir omtalt med respekt og anerkjennelse. Ja, det blir nesten slik at du tar de rosende ordene til inntekt for deg selv, og slik skal det også være, for det er jo deg og alle andre pliktoppfylgende og iherdige medlemmer som er «Pors». Derfor, slapp aldri av på dine krav til et godt medlemskap og vis i all din ferd at du er et verdig medlem av Idrettsforeningen «Pors». Hvis du er besjelet av denne innstillingen, kan du trøstig gå til verket som ligger foran oss, i forvisningen om at din innsats, og nettopp den, vil føre vår forening dit vi gjerne ville se den. *Nestor.*

Tale om tomme ting!

Nedenstående produkt er en utskrift av forsnakkelsens konto. I hver setning er det altså en — minst en drabelig forsnakkelse:

Vi befinner oss i det forrige århundre, slik er stillingen nå. I det borgerlige samfunns kjøl vann flyter det millioner og atter millioner av lik — som sulter og lider nød. Jeg står her i min hånd med et dokument som ska! bevise at dersom alle arbeidere støttet kooperasjonen ville det bli den største blomsterforretningen her på stedet.

Vi behøver ikke være blind for å se de vanskeligheter som her tårner seg opp. Den eneste som kan redde den håpløse situasjon er at den tørkiske knute blir hugget over.

Saken er nemlig den at bøndene i dag griper etter enhver enslig svale som viser seg ute i horisonten. Vår forening er en moderorganisasjon som er far til alle de store foreninger nå har sluttet seg til. Ved den forestående avstemning tør en be om at alle de som er for forslaget stemmer mot, mens de som sitter — reiser seg!

Etter at saken er henlagt til votering etter avstemningen, får vi dessverre en redegjørelse av N. N., da C. C. er forhindret fra å la vær å møte. Vi håper imidlertid han gjør så godt han kan.

Det gleder meg å se, det er sjelden jeg har sett forsamlingen så full som i kveld — til en arbeidsløshetsforening å være. Det var å ønske at foreningen måtte vokse seg større og større. Vi må fortsatt slå slag i lufta som det kan stå respekt av.

Vi som taler her er målbundne, mens kvinnersla tar seg fram både her og der. Det å gi kvinnen likerett er som et sprang ut i mørket, — man vet ikke hvor det bærer hen. Jeg for min del vil gjerne ha sagt at dette sprang tar jeg gjerne — sammen med kvinnen.

Det kan være mange som lider av mindretallskompleks. Enkelte kan nok opponere mot de foreliggende saker, men de fleste er ikke korpulente nok til å uttale seg.

Så overlater jeg dessverre ordet til N. N., og håper medlemmene vil holde ut og bevare forfatningen. *XYZ.*

— Mor, hvorfor er onkel Hans så svær?

— Det er fordi han var så snill da han var liten og alltid spiste opp havregroten sin.

— Mor, hvorfor er pappa så liten?

Idrettsminne nr. 4.

Med B-laget til Rjukan.

Når det nå er falt i min lodd å skrive et idrettsminne, så er den største vanskeligheten, den å velge blant de uendelig mange festlige minner. Mine lesere må holde meg unnskyldt når jeg i farten ikke kan huske tidspunktet for dette minne.

For en god del år tilbake var Øvre Telemark tilsluttet vår fotballkrets. Laget på Rjukan spilte den gang i B-klassen, så det skal ikke stor fantasi til å forstå hvilke utgifter det påførte oss ved å sende B-laget dit opp. Hva poengene angikk, så var de av mindre betydning for oss den gang, men for å trekke oss, forlangte Rjukan et beløp på kr. 500. Vi yngre påtok oss da å reise dit opp for henimot dette beløp. Det er vel unødige å si at vi ikke manglet lyst. En lørdag formiddag klokken halv elleve dro der en solid tropp på tolv personer fra Porsgrunns jernbanestasjon. Vi var alle utrustet med mat for to dager. Porsbladet ville ikke romme denne fortelling hvis jeg skulle nevnt alt som foregikk på denne turen. Den første alvorlige hendelse foregikk på Hjuksebo stasjon hvor en del av gutta ved bytning av tog i siste liten fant ut at de var på vei hjem igjen. Toget hadde rullet ca. hundre meter før de kom seg av.

Vi hadde den herligste tur over Tinnsjøen, så humøret sto på topp da vi ankom Krokan hotell, hvor vi skulle overnatte. Her ble vi fordelt, og Trygve Salvesen, Kristen Barth og jeg ble anbrakt i et værelse med verdens bredeste seng. Dette siste holdt dog ikke stikk, for etter at rosigalet hadde gått, entret Trygve sengen med et stort hopp, der nære på hadde kostet ham en brukket halehvirvel. Det viste seg nemlig å være to dobbelssenger side om side med en høy stakk i midten som var dekket over med et teppe. Det ble gitt beskjed om å sette skoene utenfor dørene, hvis man ønsket dem pusset. Dere kan sikkert sette dere inn i hvor meget spektakkel det ble neste morgen når en tok inn to venstresko, en annen to høyresko, o.s.v. Det var vistnok en selvfølge at jeg som elektriker skulle stå opp og slukke lyset. Ut på natten våknet vi ved at Kristen falt i gulvet. Vi fikk aldri rede på hva han drømte om.

Søndag morgen trakk vi lodd om hvorvidt vi skulle bevilge to eller tre stykker mat på klubbens regning til frokost. Det ble to, men vi hadde jo bra med niste.

Banen på Rjukan lå badet i sol da vi entret den senere på dagen. Publikum mottok oss med en lattersalve. Bortsett fra undertegnede, så var alle på laget vårt noen små knolter i motsetning til de ca. seks fot høye Rjukan gutter. Vel var vi små, men kom ikke og fortell at Harry Jacobsen, Sverre Mikalsen, Bjarne Wright m. fl. ikke kunne spille fotball. Jeg så gjerne vi i dag hadde noen med lignende tilslag på skuddene som de sistnevnte hadde. Under denne kampen foregikk flere morsomme hendelser far jeg vel kalle dem. Et straffespark som Bjarne ekspederte med vanlig klem i det ene hjørnet, ble prompte av dommeren Hjort forlangt tatt om igjen, da et par av Rjukan spillerne hadde sprunget for tidlig frem. Den eneste protesten fra oss var en latter. Riktignok ble det mal neste gang også, men det skyldtes ikke Bjarne, for han sparket i bakken, og ballen rullet bare så vidt over målstreken. Like før Bjarne spilte på ballen, kastet Rjukans målmann (Hviten) seg i det hjørnet Bjarne hadde skutt første gang. Selv i våre dager hører vi om typiske forsvarsspillere som ønsker å komme opp i rekken, og sådan var det også den gang. På Rjukan fikk nemlig Harry sin store sjause i rekken, men han bad aldri om å komme der mere. Det fortelles at ønsket om å komme i rekken ikke er så aktuell blant våre forsvarsspillere i dag etter en lignende debut som Harry hadde, men det er kanskje bare en spøkefull herre som sier så. Harry oppnådde forresten det utrolige to ganger på kort hold fra mål, at målmannen kastet seg og tok både ballen og benet i skuddøyeblikket. Det er nok tvilsomt om det hadde gått upåttalt i dag. Vi tapte riktignok 2-1, men det forteller i grunnen mindre enn 2-1 i fjerde runde i Sarpsborg i fjor. Så var det turen hjemover som ikke var mindre vellykket enn oppturen.

Vi var et minne rikere, og det ble ingen skar i gleden over å vite at vi ved vår sparsommelighet på turen sparte klubben vår for utgifter til mat.

Fra de dager jeg deltok aktivt, har jeg noen av mine kjæreste minner, og i alle disse hårde krigens år jeg seilte der ute, var det ikke minst tanken på de minner og venner jeg fikk gjennom sporten som holdt motet oppe.

Jeg slutter med de beste ønsker for vår kjære forening idet jeg utfordrer Halvdan Eltvedt til å skrive seriens neste idrettsminne.

Asbjørn Kjellevold.

„Jeisen“ Gundersen

ønskes velkommen til «Vessia» og «Pors». Vi håper at du vil føle deg hjemme og trives begge steder, og at laget i mange år framover vil komme til å nyte godt av din innsikt og erfaring i fotballspillet.

Entusiaster.

Barnas juletreffest

Søndag den 19.—12. var det liv og rørelse blant vestsidens minste. Pors' årlige juletreffest for barn gikk av stabelen som seg hør og bør. Der var møtt fram ca. 130 barn, og klubbhuset var besatt til siste plass. Stemningen var i taket fra første øyeblikk. Vi begynte med å gå rundt juletreet, og så ble det mat. Boller, julekake og rykende varm kakao gikk ned på høy kant. I denne forbindelse må der rettes en hjertelig takk til festkomitéen for deres strålende arbeid.

Senere ble der sang av to flinke smapiker, Inger-Lise og Grethe Ingebretsen. Einar Tranberg viste barna inn i trolldommens mystiske verden, under stor applaus. Så var det festens høydepunkt, julenissene. De delte ut en pakke til hver av barna, og spur om det var stas. Festen var slutt kl. 19, og det hele var vellykket.

Hen.

- Er det storm på fjellet?
- Nei, danskene er reist hjem.

Skal De ha en sko som er best,
må den ha go' lest,

og elegant,
ikke sant?

Til arbeid og fest
kjøp Deres sko i VEST-
SIDENS **skotøiforretning.**

Julegaver

Tøller

Alle ur-reparasjoner

utføres med garanti.

Hurtig levering.

Godt utvalg i lenker og remmer.

Urmaker

Hj. Bjalaand Johannessen

Storgt. 109.

Ad kretsmesterskapet i boksing 1948.

Kretsmesterskapet som tok til i Radhuset søndag 18/12-48, ble som de tidligere, både og. Publikum var som vanlig møtt sterkt opp, og minst hundre tilskuere kom ikke inn, da politiet stengte dørene, beklagelig for arrangøren, da det var plass til mange fler. Vel, til et kretsmesterskap går det jo, da utgiftene er ganske små, men til et åpent nasjonalt stevne vil det på langt nær svare seg:

A referere samtlige kamper blir for langt, sa vi innskrenker oss til noen få av dem.

Første mann i ringen var Finn Uldahl fra Urædd, mot en uskolert Kongsberg-gutt, og la det være sagt med engang, Uldahl gjorde som han ville, og som den gentleman han er, unngikk han å slå knock out.

Mellomvektskampen, kl. A, ble en trist historie mellom Green, Odd, og Olav Skjilbred. Pors. I det første minutt følte begge seg fram, inntil de kom tå mot tå i innfightning. Skilbred klappet da et perfekt venstre hook på kjevebenet til Green, samtidig som ringdommeren sa slipp helt unødig. Green gikk i gulvet momentant, og benene sviktet totalt. Da kom bokserreglene i tvil hos kamplederen, for istedenfor å konferere med side-dommerne, disket han Olav Skjilbred for slag etter slipp, og utropte den helt gyngende Green til seierherre, en avgjørelse som ble fulgt av den verste piping som noensinne har vært i Radhuset. Vel, bokserreglene sier at slaget begynt når dommeren sier slipp, sa er det ingen makt i verden som kan holde slaget igjen. Dommeren skulle begynt å telle, hadde bokseren ikke klart å komme opp, skulle Skjilbred ha vunnet på knock out, men hvis den nedslatte bokser hadde kommet seg på benene og fortsatt kampen, skulle dommeren gått imellom og gitt Skjilbred en advarsel. Det ble ingen premie utdelt her, da Green nektet å motta en sådan, på det sorgelige utfallet av kampen.

Wel, Olav, du ble frarøvet en helt opplagt medalje, men kjenner jeg deg rett, sa sier du: det kommer enda et år.

Forøvrig hadde Uldahl hele 2 kamper til mot råsterke motstandere, begge oddere, men den gode Uldahl holdt hjernen klar, og gikk seierrik ut av begge kampene, det mest bemerkelsesverdige var at Uldahls kondisjon holdt i 3 kamper så tett innpå hverandre, (nesten uforsvarlig av arrangøren å gå med på dette) men det viser seg at i Politiet driver

de en intens trening, og vi vil si, at uten den treningen hadde det aldri holdt for Uldahl i sin 3. kamp mot den sterke og pågående Seime fra Odd i finalen. Vel blåst, Uldahl, du er en verdig mester, og vi gratulerer deg og Bjørgvin Hansen som har en stor andel i utfallet av ditt mesterskap.

Vi håper, Uldahl, at du fortsatt driver boksetreningen, og at dine sjefer i politietaten vil unne deg deltagelse også utenbys, der Pors' Boksegruppe blir innbudt. Så vær velkommen til treningen som foregår hver tirsdag og fredag hos oss, hvis du mangler hantketrening o. l.

Tungvektskampen mellom Bjarne Olsen og Stokke vil vi forbigå i stillhet. Bjarne syntes veldig opplagt den korte stund den varte, og slaget som felte Stokke var vel ikke ment slik, etter Bjarnes holdning og utbrudd da Stokke gikk ned. Vel, Stokke kom fort til hektene igjen, og som et bevis på Stokkes humørfylte karakter, er denne replikk karakteristisk på en god taper og god sportsånd.

I garderoben etter slaget:

— (Dårlig gjort av deg. Buten, å slå ut din gamle far.)

Forøvrig vil vi si at i Stenersen og Skjilbred har Odd etpar virkelige emner som burde nå langt, likeledes Odd's Arnten er en type på stilbokser, og som forøvrig også laget den mest stilfulleste kamp, tross tap 2—1.

Odd's Johansen var også en fin type, og man ser vel sjelden en nybegynner, ja også i de eldres rekker, som slår så rent og korrekt som han gjorde.

Jo, Battling Tracy, du har noe å arbeide med, forresten takk for sist ute på det norske profesjoniststevne ved Hamilton Arena i Brooklyn, ja var det ikke i året 1929, samt stevnet i Prospect Hall, hvor du hadde hovedkampen mot et berg av en neger, jo vi har mange gode bokseminner fra over there, Battling, skulle ønske vi fikk tiden om igjen, så hadde vi mye som skulle vært annerledes.

Så er det ikke noe mer enn å gratulere kretsen, Hansen co., med det første avviklede kretsmesterskap som forhåpentlig fikk en god slant i kassen til kretsens økonomi samt til reiseutgifter ved kommende kretsmesterskap for de aktive.

Samtidig vil vi opplyse at Per Boye, Bjarne Winkenes, Pors, var lovlig unnskyldt for start, da begge var syke, samt Willy Sveum, som var avkledd og hissig på kamp, men fikk ingen.

W. L.

Nedenfor offentliggjør vi et brev fra den kjente Viking-spiller Inge Paulsen, som i fjor også deltok på landslaget.

Stavanger, 11. januar 1949

Herr LEO WENDELBOE LARSEN,
Porsgrunn.

Jeg takker så meget for hilsenen De sendte meg i brev av 10. ds. til K. O. De formoder helt riktig at jeg er ens med Vikings ytreloper. Av dette må jeg gå ut fra at De er enten fotballspiller eller en ivrig entusiast.

Da jeg går ut fra at De er Pors-mann kan jeg meddele at jeg av dagspressen har sett at dere har fått forsterkning av Jeisen Gundersen fra Borg, og det var vel kjærkomment. I Viking har vi nok ikke fått noen forsterkning, snarere tvert om. Var utmerkede sidehalf Gunnar Stensland som er politisk, nemlig tjenestgjøre i Nord-Norge 6. mndr.s tid. Og så er det jo et spørsmål med Reidar Kvammen da. Han har ennå ikke tatt noen operasjon, men meningen er visst at han skal legge seg inn ved sykehus i den nærmeste fremtid. I år feirer Viking sitt 50 års jubileum og da gjelder det å stable et sterkt lag på benene.

Jeg skal fa lov å ønske Dem alt godt for nyåret, og jeg håper innerlig at jeg skal fa hilse på Dem når jeg kommer bort til våren.

Med sportslig hilsen.

Inge C. Paulsen.

Noe for tippere!

Vet De!

At Huddersfield og Arsenal har meget jevne oppgjør innbyrdes.

At møtene mellom Arsenal og Chelsea er godbiter for Londons entusiaster. Arsenal har tidligere trukket det lengste strå, men i de siste års turneringer har gjerne Chelsea vunnet etter jevne oppgjør.

At Chelsea kan fremvise meget god statistikk mot laget fra marinebyen Portsmouth. Laget fra marinebyen liker seg meget godt på Highbury og The Valley (Arsenal og Charlstons baner, men på Stamford Bridge tar Chelsea som regel innersvingen på dem.

Preston og Portsmouth's kamper er svært jevne innbyrdes, få scoringer og mest sannsynlig uavgjort. Når Portsmouth møter Sunderland må en av klubbene reise gjennom

hele England i retningen nord-sør. Det merkelige er at den klubb som foretar den lange reisen vinner kampen. På Fratton Park i Portsmouth er Sunderland i sitt ess, men på Roker park i Sunderland triumferer marineguttene.

At Sunderland har for vane å gi Stoke City en overhaling.

At Arsenal som regel beseirer Stoke City på Highbury, og at Derby har knepet mange point på Stokes bane Victoria Ground.

At Arsenal ikke er begeistret når Derby kommer på besøk.

At Derby i 9 av 10 møter med Bolton Wanderers har seiret. Den 10. kampen endte uavgjort.

At tipperne gjerne forsøker uavgjort når Sunderland og Middlesbrough møtes.

At Sunderland har god statistikk på High-

bury, hvor gjestene ofte overrasker med point i kofferten. At Liverpoolklubben Everton stort sett har vært et meget godt hjemmelag. Tross i dette vinner Arsenal ofte her.

At Everton til gjengjeld er en dårlig «bortebaneklubb». Derfor bør man være våken når Everton drar til Manchester City's bane Maine Road. Dette er nemlig en av de baner hvor Everton har hellet med seg.

At Sunderland og Portsmouth også har for vane å vinne på Maine Road.

At Everton og Middlesbrough ofte spiller uavgjort.

At The Wolves (Wolverhampton) sjelden har lykken med seg mot Chelsea på Stamford Bridge.

At Aston Villa har en dårlig statistikk mot Blackburn Rovers.

Veto.

Konts. fra side 2

Tippen.

Hvordan tror du det passer med en toer på Sandefjord denne gang? spurte overlisteren uten tanke på meg som strevde med en konstatert hval. «Helgardering» svarte jeg prompte. Jeg er nemlig pessimist, og da passer det med helgardering. Jeg bruker f. eks. bade bukseseler og belte samtidig. Det er effektiv helgardering. Likeledes bruker jeg alltid paraply og regnfrakk. Den er enda mer effektiv nu som det er opphold bare en time hver uke, nemlig den timen foran hver seriekamp som man bruker til å bestemme seg for å se den og kjøpe billetten. Sa regner det igjen. Men da har jeg helgarderingen i bakhand, og da er det moro å være pessimist og la regnet dryppe fra paraplyspilene og ned i nakken på de omkringstående som forsvavidt ikke ville merket det enten det var en dråpe eller en bøtte av det på denne plass sa ubehagelige fludium. De er nemlig oppfattet med sine matematiske x'er — 1'ere og 2'ere, og registrerer ikke regnet på andre måter enn sleip bane og diverse sleivspark.

Noen vinner. Det er alltid noen som vinner. Noen vinner penger, andre vinner point, og noen vinner begge deler. Men kan det ikke tenkes at noen ikke vil vinne? Hvis f. eks. eksekutøren av det tidligere nevnte straff-spark har tippet selv og tippet nederlag for sin egen klubb?

Hva så? Førte tusen tilside for mål, eller over, og to fattige point et sted inne i nett-

maskene. Tenk å bli stillet overfor et slikt dilemma. Det er en grenseløs fristelse, og jeg unnskylder så gjerne den forpinte eksekutor om han i stillhet anstiller undersøkelse om hvorvidt tippegevinster er skattefri eller ikke. Samtlige tippere er alltid nær ved å vinne. Det er alltid bare tilfelle eller påvirkning fra andre ondskapfulle tippere som har fått dem til å endre kupongen slik at de går klar. Og de som allikevel ikke går klar har fått de merkeligste varsler av tippeandene på forhånd. Noen har drømt, andre bruker fyrstikkeske eller lar sin lille baby avgjøre saken. Kanskje er det Olympens sportsinteresserte guder som gir mystiske tegn til sine fjerne etterkommere gjennom denne okkultismens spiraltake som hviler over den vidt-omspennende tippemann.

Trangen til å rekke hånden ut etter lykken uten å behøve å flytte benene, har alltid vært stor hos menneskene, snarveiene har alltid vært hard-trampet, skjønt få fører fram. Den sjarmerende og romantiske lykkejeger prøver allikevel alltid nye snarveier, fra middelalderens alkynisme til våre dagers tipping. Alle setter de seg og fyller ut sine kuponger med den bombesikre overbevisning at dette her blir ingen forretning for tippeselskapet, og de millionene de deler ut til landsgavnlige formål må være av startkapitalen.

La det til slutt sies at tippingen er et godt tiltak for norsk idrett. Det opparbeider en bedre økonomi og avlaster derved diverse stats- og kommunebevilgninger til klubber og forbund. De idrettsinteresserte støtter opp om sin ide — uten at det berører andre og mer surøyde individer. Likeledes er det

gledelig å se at det blir foretatt ekstraavgifter ved mange arrangementer, og at tippekassene selv bevilger millionbeløp f. eks. til videnskapelige formål. Det er herlige momenter å legge fram for den idrettsfiendtlige blokk. Det er et pluss til selve idrettens idé å vite at hver av disse kamper om point og seier er til nytte og gagn for hele samfunnet.

Ironicus.

Hjertets funksjon under muskelarbeid.

Puls-kontroll.

Som de fleste sikkert husker fra sin barnelærdom, så er hjertet en nevestor hulkemuskel som har som oppgave å holde blodet i bevegelse i vart karsystem. Det er delt i 2 forkammer og 2 hjertekammer, og blodets bane går da fra venstre hjertekammer ut i kroppen, hvor det avgir surstoff og tar opp kullsyre, og tilbake til høyre forkammer, videre til høyre hjertekammer og derfra til lungene, hvor det avgir kullsyre og opptar surstoff. Fra lungene går det så tilbake til venstre for- og hjertekammer. Så lenge man ikke anstrenger seg, merker man lite til hjertets arbeide. Det er jo ikke underlagt vår vilje, så det ligger nær å spørre hva som dirigerer hjertevirkningen. Mange har sikkert skåret ut hjertet på nydradd fisk og sett hvordan det slår helt uavhengig av fiskens nervesystem. Man sier hjertet har automati. Det samme er tilfelle med menneskehjertet, men dette er også dirigert av det selvstyrte nervesystem. Dette har innoverledende nerve-trader som kommer fra sanseapparater som er følsomme overfor spenningsvariasjon i musklene og fra andre sanseapparater som er følsomme overfor variasjoner i kullsyremengden i blodet.

I kvile er blodmengden som strømmer ut fra venstre hjertekammer pr. minutt (minuttvolumet) ca. 6 liter. Har vi en hvilepuls på 60, blir slagvolumet 1/10 liter.

Når man begynner å arbeide, vil spenningen i musklene og den økte kullsyremengde i blodet virke på de nevnte sanseapparater slik at disse sender nerveimpulser til hjernen, og herfra går så impulser til hjertet, som svarer med vesentlig økt slagvolum eller høyere puls, alt etter trenings-tilstanden. Minuttvolumet stiger propor-

sjonalt med arbeidsintensiteten og kan nå opp i 40 liter. Når samtidig høyre hjertekammer pumper ut 40 liter i minuttet til lungene, kan vi si minuttvolumet kan stige til 80 l. pr. minutt. For å danne seg et bilde av denne veskestrøm, kan man sammenlikne med en åpen vannkran. Er det godt trykk, strømmer det ut ca. 20 l. i minuttet.

Jeg nevnte at minuttvolumet økte med arbeidsintensiteten og at det enten var vesentlig slagvolumet eller så slagfrekvensen som økte.

Det viser seg at en kondisjonssterk kar etter en større pakjening vesentlig øker slagvolumet, mens pulsensen holder seg lav, hos en utrenet derimot stiger pulsen for den minste pakjening. Hos den utrente vil også pulsen holde seg høy i lengre tid etter en større langvarig pakjening.

Det er disse kjensgjerninger alle kondisjonsprøver v. h. a. pulskontroll bygger på.

Hensikten med slike malinger er å uttrykke en manns kondisjon med et enkelt tall, den såkalte treningskoeffisient. Man lar den gruppe man skal undersøke kondisjonen på, utføre samme arbeide og like etterpå måler man pulsen. Fra dette tallet trekker man hvilepuls, og den differens man da får ut, vil være liten for en med god kondisjon, og omvendt.

En annen metode som danskene bruker og som bygger på at pulsen etter en pakjening vil synke hurtigere til hvilenivaet hos den godt trenede, utføres på følgende måte. Man lar forsøkspersonen stige opp og ned på en stol i 5 min. (10 oppstigninger i minuttet).

Observatøren teller så pulsen i 3 perioder, hver på ½ minutt, nemlig

- 1—1½ min. etter arbeidets avslutning.
- 2—2½ " " " " " "
- 3—3½ " " " " " "

Treningskoeffisienten reknes så ut etter følgende formel:

arbeidsperiodens varighet i sekunder \times 100
 $\frac{2 \times \text{summen av de 3 pulstellinger.}}{\text{Resultatene bedømmes etter følgende tabell:}}$

Under 75	Dårlig.
75—84	Under middels.
85—99	Middels.
100—109	God.
Over 100	Utmerket.